

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 06 marca 2020 r.

Poz. 1265

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.104.2020 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 6 marca 2020 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 poz. 506 ze zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XIV/146/19 Rady Gminy Dywity z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Brąswałd, gmina Dywity.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Dywity, działając na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r., poz.293) oraz 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wsi Brąswałd, gmina Dywity.

W trakcie badania legalności, przedłożonej w dniu 7 lutego 2020 r., wraz z dokumentacją formalno-prawną uchwały, organ nadzoru stwierdził uchybienia stanowiące istotne naruszenia prawa, co przesądza o konieczności stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Dokonując oceny zgodności z prawem niniejszej uchwały w pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy do zadań własnych gminy. Powyższa regulacja, stanowi więc wyraz samodzielności władztwa planistycznego gminy i statuuje, że to rada gminy jest organem ustawowo odpowiedzialnym za uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wskazać przy tym jednak należy, że rada gminy, w zakresie posiadanej samodzielności, winna przestrzegać określonych w powyższej ustawie zasad planowania oraz określonej ustawą procedury planistycznej.

Uzasadniając powyższe organ nadzoru wskazuje, iż przy podejmowaniu kwestionowanej uchwały doszło do istotnego naruszenia obowiązującego prawa, polegającego na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez nierozgraniczenie terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

W § 11 ust. 2 pkt 8 uchwały dopuszczono na terenach przeznaczonych pod zabudowę lokalizację sieci i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, lokalizowanie sieci gazowej na terenie objętym opracowaniem - § 11 ust. 2 pkt 9, lokalizowanie na całym terenie objętym planem inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeżeli taka inwestycja zgodna jest z przepisami odrębnymi - § 11 ust. 2 pkt 10, wykonanie sieci i obiektów infrastruktury technicznej na terenach przeznaczonych pod zabudowę, tereny rolne i zieleń o ile ustalenia szczegółowe nie stanowią inaczej (...) - § 11 ust. 1 pkt 11, a w ustaleniach dotyczących terenów elementarnych o symbolu 1MR i 1R wskazano jako przeznaczenie dopuszczalne: sieci i obiekty infrastruktury technicznej - § 13 tabeli, kolumna Ustalenia wiersz „1RM” pkt 2 i wiersz „1R” uchwały. Nadto, w ustaleniach dotyczących terenu elementarnego 1R wskazano, iż zakazuje się wznoszenia obiektów budowlanych z wyjątkiem inwestycji celu publicznego - § 13 tabeli, kolumna Ustalenia wiersz „1R” pkt 3 lit. b), a w ustaleniach dotyczących terenu elementarnego 1ZL wskazano, iż ustala się zakaz lokalizacji obiektów budowlanych, w tym tymczasowych, z wyjątkiem realizacji sieci infrastruktury technicznej zgodnie z przepisami odrębnymi - § 13 tabeli, kolumna Ustalenia wiersz „1ZL” pkt 2 lit. b).

Wskazane postanowienia są sprzeczne z zasadami kształtowania polityki przestrzennej, wynikającymi z treści art. 4 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 1 i art. 15 ust. 3 pkt 4a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z tymi uregulowaniami, miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może przeznaczać tego samego terenu pod różne wykluczające się cele, w tym dopuszczać ogólnie realizację inwestycji celu publicznego bez określenia jej rozmieszczenia. Art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nakazuje obowiązkowo rozgraniczyć w planie miejscowym tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Stosownie do art. 4 ust. 1 ww. ustawy, ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Z treści tego przepisu wynika, że w planie miejscowym dokonuje się rozmieszczenia inwestycji celu publicznego, czyli konkretyzuje się lokalizację takiego zamierzenia, a nie dopuszcza się przeznaczenia terenów na cele publiczne. Przekonuje o tym w szczególności art. 15 ust. 3 pkt 4a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym. Zwrócić też można uwagę na treść art. 50 ust. 1 ustawy, który stanowi, że inwestycja celu publicznego jest lokalizowana na podstawie planu miejscowego, a w przypadku jego braku – w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przepisy te wymagają rozważenia na etapie sporządzania planu miejscowego potrzeby realizacji inwestycji celu publicznego, służących społeczności lokalnej. Jeżeli gmina jest zdecydowana realizować określony cel publiczny, to ma obowiązek zabezpieczyć konkretny teren na ten cel i określić jego granice. Legalną definicję pojęcia inwestycji celu publicznego wprowadza art. 2 pkt 5 ustawy, wskazując na cele określone w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65). Zgodnie z tym unormowaniem celami publicznymi w rozumieniu ustawy są m.in.: wydzielanie gruntów pod drogi publiczne; budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń; budowa i utrzymywanie publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, gromadzenia, przesyłania, oczyszczania i odprowadzania ścieków (...). Brak określenia w planie przebiegu dopuszczonych do realizacji urządzeń infrastruktury technicznej (...) stanowi również naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ustanawia obowiązek określenia w planie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Zakres przedmiotowy i granice tej kompetencji skonkretyzowano w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. Zgodnie z § 4 pkt 9a tego rozporządzenia wspomniane zasady powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych. Wprowadzając przedmiotowe regulacje Rada Gminy Dywity nie określiła rodzaju tych urządzeń i obiektów, ani też ich lokalizacji i przebiegu mimo, iż dopuszczono ich budowę w granicach opracowania planu. Postanowienia te powodują, że wymienione urządzenia infrastruktury mogą być poprowadzone w sposób dowolny, określony wyłącznie przez inwestora, a zatem z pominięciem procedury uchwalania planu miejscowego. Takiego działania nie można pogodzić z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawa i działania organów administracji publicznej na podstawie prawa i w jego granicach. Zgodnie bowiem z art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennego to do zadań własnych gminy, a nie do inwestora, należy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Na marginesie dodać należy, iż przejawem właściwych ustaleń w tym zakresie są uregulowania § 11 ust. 2 pkt 11 zdanie drugie uchwały, jednakże są one niewystarczające bowiem dotyczą tylko fragmentu obszaru objętego planem.

Powyższe działania Rady Gminy Dywity wyczerpały dyspozycję art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Artur Chojecki